

И С Л А М И З А Ц И Ј А К О С О В А И М Е Т О Х И Ј Е

ОБРИСИ ИСЛАМСКЕ ДРЖАВЕ

Упоредо са насиљем, тероризмом, ратом, преговорима, тихо и за многе незапажено, на Космету се одвија још један процес. То је процес његове исламизације. Он није случајан, нити је колатерална штета настала током отимања територије Србији. Реч је о процесу који има вековни континуитет, у складу је са традицијом и мисијом ширења ислама и неће се ограничити само на Косово и Метохију.

Многи су склони веровању да су Албанци мање него остали исламски свет окренути религији. То, наравно, није тачно. Право питање је: због чега се толико упорно негира исламистички карактер албанског тероризма. Одговор је можда у страху од јавног признања да се у срцу Европе назире обрисе једне нове исламске државе, коју су својим новцем (финансирајући рат против СРЈ) формирали порески обвезници секуларног Запада. Међутим, било би претенциозно тврдити да је исламизација нашег простора ексклузивитет 20. века, јер њени корени, ипак, сежу у далеку прошлост.

Исламизација Косова и Метохије одвијала се вековима и у више фаза које су различито трајале. На почетку се мора истаћи да се у појединим фазама исламизација преплитала са решавањем националног питања и била је (а и сада је) у функцији узурпирања територија суверене државе, тј. у функцији ширења *дар ал ислама*. Иако национално питање за ислам није од пресудне важности, његово решавање, заједно са територијалним претензијама, суштински је било у функцији исламизације.

■ ОСМАНЛИЈСКА ОСВАЈАЊА

Прва фаза исламизације Косова и Метохије одвијала се током османских освајања на Балкану. Масовним прихватањем ислама, наспрот Србима, Албанци су стекли предност у односу на остале становнике Косова и Метохије хришћанске вероисповести. Као муслимани, имали су обавезу да на различите начине учествују у насиљу над покореним хришћанима и за то су добијали одговарајућу награду. Постепено, вековима, из сиромашних албанских

предела спуштају се на богато и плодно Косово и Метохију и ту учествују у разарању српских културних и других добара, на све начине затирући трагове постојања Срба.

Велики број Срба ипак је дочекао пад Османског царства, а потом, после балканских ратова, враћање Косова и Метохије у састав Србије. Таквим решењем Албанци нису били задовољни, између осталог, зато што су се и они ангажовали на ослобађању од Турака, али са другачијим амбицијама. Наиме, сан о формирању Велике Албаније, државе која ће обухватити све територије на којима живе Албанци, било да су у већини или мањини, остао је лишен реалности. То је, свакако, био извор фрустрација за велики број Албанаца, поготово за њихове идеологе и лидере заслепљене циљевима Прве призренске лиге.

Иако је формирана нова и респектабилна држава, што је доказано на делу, нарочито током балканских и Првог светског рата, клица њених будућих проблема била је управо нераскидива веза са исламом појединих њених мањина. Албанци су у новој држави били убедљива мањина, чак и у оквирима Косова и Метохије (крајем 19. века било је 415.000 Срба хришћана, 236.420 Срба мухамеданаца и 106.270 Албанаца). Са завршетком Првог светског рата (сетимо се њихове улоге у том рату), они постају још убедљивија мањина, али то није значило престанак невоља за Србе, који су на Косову и Метохији и даље малтретирани, понижавани, исељавани, а о томе су говорили и писали многобројни, чак и инострани ауторитети.

■ ИСЕЉАВАЊЕ СРБА

Нарочито тешка и можда одлучујућа фаза у исламизацији Косова и Метохије дешава се током Другог светског рата. Због специфичних односа са Албанијом и сопствених интереса, италијански окупатори дозволили су масовни погром и исељавање Срба, а у исто време пристигао је и населио се огроман број Албанаца из Албаније. На тај начин учињен је значајан вештачки демографски поремећај, који ће, некажњен, показало се касније, имати можда и одлучујућу улогу у нарастању тероризма и спровођењу сепаратистичких амбиција. У том периоду убијено је око 10.000 Срба, исељено је 70.000, порушено је или спаљено око 30.000 кућа и других објеката. У исто време, у неконтролисаним, али намерно изазваним миграционим таласима, насељено је око 300.000 Албанаца из Албаније, а знатан број населио се и на подручју данашње западне Македоније.

У борби против Срба, односно хришћана, тадашњи албански лидери, веома лукаво, мобилисали су све Албанце – муслимане и хришћане. За хришћане је та борба приказивана као борба против тобожњег српског угњетављања и за стварање Велике Албаније, а у уским круговима, међу муслиманима, истицана је потреба стварања

ОРУЖАНИ ЦИХАД

На 18. исламској конференцији, одржаној у Пакистану, албански сепаратизам окарактерисан је као оружани сихад и на тај начин је читав исламски свет позван да помогне њихову борбу за „слободу на окупираним муслиманским територијама“. У складу са порукама из Курана, Албанци не признају власт Републике Србије, јер на КиМ треба да живе муслимани у исламској држави.

МУЏАХЕДИНИ У ОВК

Несумњиво је велики број муџахедина учествовао на страни тзв. ОВК током рата на КиМ и њихово учешће мотивисано је, између осталог, и верским побудама. Има података који указују да их је најмање 50 прешло у КЗК, што значи да се и даље налазе у Покрајини и да активно учествују у креирању стања безбедности, не само на КиМ већ и у Македонији, где је такође регистровано њихово присуство током терористичких акција тзв. ОНА. Уосталом, после 1999. године, на Косову је забележено више афера са шверцом оружја и експлозива, чији су актери били муслимани – припадници међународних мисија.

исламске државе, што је у потпуности у складу са деловањем ислама као религије. Као израз тежње за оснивањем такве државе, између осталог, формирана је Скендер-бег дивизија, а она је у свом саставу имала војне имаме који су радили на идеолошком уздизању бораца. Наравно, непрекидно је истицан панисламски и иихадски карактер борбе против безбожника – партизана, што је виђено на бројним примерима. Прва акција те јединице, којом је она потврдила своју оријентацију, била је хапшење и потом ликвидација 281 приштинског Јевреја у мају 1944. године.

■ ЗАБРАНА ПОВРАТКА

Панисламски карактер Скендер-бег дивизије огледао се и у чињеници да је у њеном саставу било скоро 150 Таџика и Туркмена. Вероватно и под њиховим утицајем, дивизија је остала запамћена по бројним злочинима и масакрима над српским становништвом, па чак и женама и децом.

После окончања Другог светског рата, супротно очекивањима, у новоформираној наглашено атеистичкој држави, за Косово и Метохију и Србе наступио је

ништа мање тежак период. Закон о забрани повратка колониста, који је ступио на снагу после рата, онемогућио је повратак великог броја Срба на своја огњишта, а уједно омогућио и легализовао боравак и даљи живот огромног броја Албанаца на туђим (српским) имањима. Бољи сигнал од нових власти Албанци – терористи нису могли да добију. Уместо да буду сурово кажњени за сва недела која су починили и да добију статус какав су, бар у почетку, добиле мање-више све нације које су биле на страни поражених сила, у потпуности је дат легитимитет демографској неравнотежи успостављеној насилно током рата и то на штету државотворне нације – Срба.

Да се о Албанцима као муслиманима и следбеницима ислама и те како водило рачуна и то на уштрб хришћана, говори и то што им је толерисано многоженство, које је у традицији ислама. Док су у другим деловима СФРЈ ради ширења „братства и јединства“ мешовити бракови били и више него пожељни, на Косову и Метохији је то било могуће само једнострано – да Албанац узме Српкињу за жену. Обрнута ситуација била је ретка и готово незамислива због познатих разлога, чије је извориште у Курану.

■ ЕСКАЛАЦИЈА ТЕРОРИЗМА

О исламизацији Албанаца и Косова и Метохије и њиховој припреми за тероризам, који никада у суштини није престао (само је мање или више ескалирао), говоре и други примери. Из Албаније Енвера Хоџе, која се такође декларисала као изразито атеистичка, на Косово и Метохију долази више шеика дервишких редова, који током 1956. године бивају осуђени у Призрену због помагања терористичких банди.

Председник тадашњег ЦК СК Космета Махмут Бакали испословао је, као комуниста, да се у српском селу Витомирици код Пећи сагради џамија, чиме је послешено разбијање Срба у том делу Покрајине. Забележено је више његових анти-српских испада, којима је као наводни комуниста и атеиста подилазио Албанцима – муслиманима и у којима је показивао своје право лице и намере.

На различитим скуповима, предавањима и *округлим столовима* који су приређивани поводом решавања питања Косова и Метохије након 1999. године, често су се могле чути неутемељене оцене које негирају исламизацију тог простора. Такве поруке су често стизале и из иностранства, из кругова који су имали политички интерес да не говоре отворено о исламизацији и да актуелни сукоб представе искључиво као национални. За негирање исламизације Косова и Метохије, ма одакле долазило, постоји једноставан контрааргумент. Довољно је упитати се шта је са Албанцима – католицима, познатим златарима из Јањева. Да ли су остали на Косову и Метохији? Нису, иако су Албанци, јер то није довољно – морају бити и муслимани да би тамо безбрижно живели. Као католици, нашли су уточиште у Хрватској.

Присуство радикалног исламског фактора на КиМ потврђено је у многим приликама на делу, али и у анализама, проценама, изјавама експерата и политичара.

Ал каида је својевремено најавила терористичке акте против „неверника“: САД, Велике Британије, Француске, Израела, Индије, Русије и Србије. Сам бин Ладен је током 1995. године на позив Салија Берише боравио у Албанији и сусрео се и са Хашимом Тачијем и Рамушом Харадинајем.

Нескривена веза са исламским фактором потврђена је и на прослави 118. годишњице Призренске лиге 1996. године у Скопљу, којој су присуствовали и представници Албанаца са КиМ, где су се поново заклели да ће се борити за остваривање њених идеја. Ово је значајно зато што се као политички субјект у документима Призренске лиге појављују муслимани, а не Албанци, тако да је јасно да је и том приликом исказана жеља за стварањем исламске државе.

Америчка администрација је 1998. године била принуђена да свог савезника, тзв. ОВК, стави на листу терористичких организација, а као разлог наведено је да постоје подаци о њеном финансирању новцем исламских земаља које се баве прометом дроге. Тада је наведено да је један од финансијера и Осам бин Ладен. На основу података Интерпола, једну од елитних јединица тзв. ОВК предводио је Мухамед ал Завахири, брат Ајмана ал Завахирија, једног од идеолога Ал каиде.

ВЕЛИКИ ЗАШТИТНИК АЛБАНАЦА

Очигледно је да су Албанци код Тита имали статус повлашћене нације. Иако је у његовим намерама да Албанце цивилизује и еманципује било и нечег доброг, то је, дугорочно гледано, представљало подршку и охрабрење сепаратизму који се код њих никада није угасио. Зашто се српски политичари нису томе одлучније супротставили, показаће суд историје.

2001. године. Одмах после изласка из затвора, Авдија је водио организацију „Косовски исламски биро“, која је имала бројне испоставе широм КиМ, а затим је реактивирао своју бившу јединицу са седиштем у јужном делу Косовске Митровице. Екрем Авдија је и данас фактор нестабилности на КиМ.

Велики број исламских организација и сада делује на територији КиМ. Под плаштом хуманитарног рада баве се шверцом оружја, недозвољеном трговином и финансирањем екстремних и терористичких активности.

■ ДВОСТРУКИ СТАНДАРДИ

Завршни чин дефинитивне исламизације и албанизације Косова и Метохије одвија се управо пред нашим очима, без озбиљнијих могућности да се томе ефикасно супротставимо. Проблем Косова и Метохије у последњих неколико година увек се замагљивао, како би било простора за туђе мешање и „арбитражу“. Питање Косова и Метохије решавано је применом политике силе и двоструких стандарда на штету Срба, али нам је отворило и друга питања која су сада средством комуникације великих сила са нама.

Према томе, исламизација Косова и Метохије одвијала се у потпуном складу са тежњама за ширењем *дар ал ислама*. Албански терористи не желе да признају безбожничку власт државе у којој живе, а будући да процењују да се са таквом влашћу могу обрачунати, кренули су ка њеном рушењу крајње агресивно. При томе мета нису само Срби (500.000 исељених од 1945. до 1987), као представници и носиоци власти, већ и Албанци који је подржавају, без обзира да ли се изјашњавају као муслимани или хришћани. ■

Предраг КАРАЦИЋ